

Мария Илиева

Звук на счупено

Сърцето ми – порцеланова чаша
се пръсна на пода.
Захвърли я като изсъхнало цвете
от ваза, прашасала в ъгъла.
От капчука – ръждясал от чакане,
прокапаха сълзи...
Небето ли плачеше?
И по перваза
сивите капки почукаха,
сякаш са ехото
на твоите тръгващи стъпки.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10142>]